

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. D. Magistri Petri Lombardi Novariensis Episcopi
Parisiensis. Sententiarvm Libri IV. quibus vniuersæ
Theologiæ summa continetur**

Petrus <Lombardus>

Mogvntiæ, 1632

Quod aliquis vere pnitet et si non de omni veniali. D

urn:nbn:de:hbz:466:1-38829

sint. Hæc ergo ædificatis, qui cogitat quæ mundi sunt, quomodo placeat mundo, qui circa diuitias suas quodam carnali affectu tenetur: & tamen ex eis multa beneficia facit, nec pro eis, aliquid fraudis vel rapinæ molitur. Ex eis ergo patet, quod nõ idem homo simul hæc & illa ædificat. Illa enim ædificatio perfectorum tantum est, qui non cogit placere mundo, sed tantum Deo: qui etsi venialiter aliquando peccat, feruore charitatis ita absumitur in eis peccatum, sicut gutta aque in camino ignis: & ideo nõquam secum portant cremabilia. Hæc a. inferior ædificatio minorum est, qui non tantum Deo sed etiam mundo placere cogitant. Deum tamẽ proponunt. Si vero mundum proponerent, non sæpe ædificarent, sed destruerent fundamentum. Affectiones ergo carnales quibus dediti sunt domibus, coniugibus, possessionibus, ita vt nihil præponant Christo, illis tribus significantur: quæ in mentes perfectorum non cadunt, etsi alia venialia admittunt. In cordibus vero minorũ interdum durant vsque in finem: qui cum talibus ædificiis transeunt: sed dissoluuntur in igne. Ipsi vero merito fundamenti salui erunt, grauissimã tamen pœnam sentient. Ex quo apparet quantam hic misericordiam exhibet Deus, & quantam ibi exerceat seueritatem: cum pro eodem peccato multo grauius ibi puniat, quam hic.

Opinio quorundam cum adiectione.

D

Sed forte dices illud esse accipiendum de pœnã peccati, nõ de ipso peccato, quod Greg. dicit quædam leuia in futuro dimittenda. Si n. veram pœnitentiam habuerit quis, peccata omnia dimissa sunt ei: sed pœna forte remansit. Ideo q̄si vere pœnitens obiit, sine peccato transit. Si a. vere pœnitens non est in obitu, maculam portat quæ nunquam delebitur. Qui vero ædificat lignum, scenũ, stipulam, vere pœnitet: quia bonus est & charitatem

*Greg. li. 4.
dialogorum
cap. 19.*

i. ad Cor. 7. f

tem habet, & in charitate de hac vita transit, ergo sine peccato transit. Non sequitur. Verū quidē est, quia bonus est, & charitatem habet, & vere pœnitet: & tamen cum veniali peccato transit, quod nō deleuit pœnitentia. Pœnitentia n. non delet nisi peccatum illud, quod deserit homo. Tale autem peccatum sæpe in hac vita non relinquitur ab homine: & tamē vere pœnitens est, etsi non de omnibus venialibus pœniteat. Pōt enim quis de omni mortali & de omni veniali pœnitere, excepto vno vel pluribus venialibus quidem. Sicut habet quis charitatem, & vnū vel plura venialia: quod de criminalibus nullatenus esse potest. Est n. aliquis bonus charitatem habens, sed adhuc quodam cupiditatis affectu amans hæc secularia: talis existens subita morte opprimitur. In illo terreno affectu mortuus est, & tamen saluabitur, à quo non se hic absoluit: ergo post hanc vitam ab illo purgabitur. Constat ergo quædam peccata, sc. leuia, post hanc vitam dimitti. Si vero de pœna peccati illud intelligi voluissent auctores, cur magis commemorassent leuia quam graua, cum etiam grauium pœna hic in expleta post hanc vitam restet?

De generali confessione, quid proficit.

Post hæc considerandum est, Quid proficit confessio illa, vbi singula peccata, quæ quisq; fecit, nō exprimuntur. Sane dici potest, quod omnia criminalia semel saltem oportet in confessione exprimi, nisi aliqua à mente exciderint. Sed quia nemo delicta intelligit omnia, generaliter saltem ea confiteri, quorum memoriam habes: & sic nihil celasti de secleribus tuis. Venialia vero, quia innumera-bilia sunt, sufficit generaliter confiteri, nisi aliqua sint frequenter iterata. Perfectius est tamen etiam illa exprimere si vales. Ideoq; quotidie generaliter fit cōfessio in Ecclesia, pro venialibus scilicet, peccatis, quæ quotidie admittimus, & pro illis mortiferis